

Sygn. akt: I C 62/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzwiecki
Protokolant:	protokolant sądowy Joanna Pilc-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa J. G. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. G. (1) kwotę 8.000 zł (osiem tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 21 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. G. (1) kwotę 658,50 zł (sześćset pięćdziesiąt osiem złotych i pięćdziesiąt groszy) tytułem części poniesionych kosztów postępowania,

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Nysie od powoda J. G. (1) kwotę 251,99 zł (dwieście pięćdziesiąt jeden złotych i dziewięćdziesiąt dziewięć groszy), a od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwotę 252 zł (dwieście pięćdziesiąt dwa złote) tytułem wynagrodzenia biegłych.

UZASADNIENIE

Powód J. G. (1) w pozwie złożonym w tutejszym Sądzie w dniu 21 stycznia 2013 r. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 16.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód domagał się zasądzenia na jego rzecz od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 25 sierpnia 2011 r. uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, do którego doszło na autostradzie (...). Sprawca szkody, kierujący pojazdem marki V. (...) nie zachował należytej ostrożności w wyniku czego uderzył w barierę energochłonną, a następnie w przydrożną skarpgę doprowadzając do dachowania pojazdu, którego pasażerem był powód.

Wskutek przedmiotowego zdarzenia powód doznał obrażeń ciała w postaci: urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, licznych ran twarzy, złamania zatoki szczękowej prawej oraz uszkodzenia kanalika łzowego oka prawego. Pierwszej pomocy udzielono powodowi na miejscu zdarzenia. Następnie został on przewieziony do Szpitala (...) w G. gdzie

zdiagnozowano u niego obrażenia i zastosowano leczenie. Po 4 dniach powód został wypisany ze szpitala z zaleceniami oszczędnego trybu życia oraz kontroli w poradni chirurgicznej i okulistycznej celem zdjęcia szwów.

Po opuszczeniu szpitala powód, z uwagi na doznane obrażenia, otrzymał zwolnienie od zajęć szkolnych i odbywanych praktyk i zgodnie z zaleceniami kontynuował leczenie w poradni okulistycznej. Z uwagi na niedrożny kanalik łzowy oka prawego został on zakwalifikowany do intubacji wstecznej i rekonstrukcji okrężnej kanalika oka prawego. Miesiąc po wypadku wykonano poszkodowanemu zabieg udrożnienia dróg łzowych oka prawego. Z uwagi na zastosowane leczenie powód musiał nosić przez okres 6 - 9 miesięcy rurkę intubacyjną, która powodowała znaczny dyskomfort, jak również przyjmował specjalne środki farmakologiczne. Dopiero w kwietniu 2012 r. powodowi usunięto rurki intubacyjne. Po kolejnej wizycie wykryto u powoda bliznowca kanalika dolnego w związku z czym został on zakwalifikowany do reoperacji.

Następny zabieg przeprowadzono u powoda w dniu 22 czerwca 2012 r., czyli prawie rok od wypadku. Powód przez cały ten okres zmagał się z negatywnymi i bardzo nieprzyjemnymi następstwami przedmiotowego wypadku. Po zabiegu powód po raz kolejny zmagał się z dolegliwościami bólowymi, jak również po raz kolejny zmuszony był do noszenia rurek intubacyjnych przez okres od 6 - 9 miesięcy. Podczas kolejnej wizyty kontrolnej, pomimo przeprowadzonej reoperacji bliznowca kanalika dolnego wykazano, że rokowania odnośnie podjęcia właściwej funkcji układu łzowego są niepewne. Nadto powód kwalifikował się w dalszym ciągu do kolejnych operacji rekonstrukcyjnych powieki oraz usunięcia blizn powiek i skóry twarzy.

Przez cały okres rekonwalescencji powód zmagał się z dolegliwościami bólowymi uniemożliwiającymi mu normalne funkcjonowanie. Nadto przez pierwsze dwa miesiące po wypadku nie mógł uczęszczać na zajęcia szkolne i na praktyki, co w znaczący sposób destabilizowało jego dotychczasowe życie. Do dnia dzisiejszego powód odczuwa skutki wypadku.

Przed zdarzeniem z 25 sierpnia 2011 r. powód był zdrowym i pełnym sił młodym mężczyzną radzącym sobie z wykonywaniem czynności dnia codziennego. Po wypadku jednak życia powoda diametralnie się odmieniło. Bezpośrednio po wypadku dolegliwości bólowe odczuwane przez powoda były nie do zniesienia, tym bardziej, iż powód wcześniej nie musiał się zmagać z takim cierpieniem. Pozostałe obrażenia, zwłaszcza okolic oczu, z którymi powód musiał się zmagać po wypadku i w dalszym ciągu się zmagają, uniemożliwiają mu normalne funkcjonowanie. Z uwagi na odczuwane bóle i zawroty głowy mógł on poruszać się jedynie w asyście osób trzecich. Nie mógł oddawać się codziennym, życiowym czynnościom bez pomocy osób trzecich. Również w chwili obecnej szpecące blizny nie pozwalają zapomnieć powodowi o przeżytych wypadku i utrudniają powrót do pełnej sprawności fizycznej co przekłada się również na stan psychiczny powoda.

Powód wystąpił za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika do strony pozwanej z roszczeniem o zapłatę kwoty 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. W dniu 27 stycznia 2012 r. strona pozwana przyznała powodowi kwotę 15.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. W dniu 12 marca 2012 r. powód odwołał się od decyzji ubezpieczyciela, wskutek czego strona pozwana zajęła ostateczne stanowisko i wypłaciła pozwanemu kwotę 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew z dnia 19 marca 2013 r. (k. 62-63) strona (...) S. A. w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana podniosła, iż wypłaciła już powodowi świadczenie z tytułu zadośćuczynienia w wysokości 20.000,00 zł. Ponadto powód otrzymał kwotę 5.558,10 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i przejazdów związanych z leczeniem. Dalej strona pozwana wskazała, że wydając decyzje w zakresie wypłaty zadośćuczynienia wzięła pod uwagę zgłoszone przez powoda w pozwie schorzenia i ich następstwa. Charakter, rozmiar i rodzaj doznanych obrażeń ciała oraz obowiązujące przepisy stanowiły podstawę dla wysokości przyznanego powodowi świadczenia tytułem zadośćuczynienia za ból, cierpienie i krzywdę moralną doznane w wyniku wypadku komunikacyjnego. Odszkodowanie ustalone zostało po zbadaniu wszechstronnych okoliczności doznanych szkód i cierpienia metodą porównawczą do podobnych w skutkach wypadków przy uwzględnieniu typowych uciążliwości w

przyszłości. W ocenie strony pozwanej żądanie przez powoda dalszej kwoty 16.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia jest nadmiernie wygórowane i nie znajduje oparcia w realiach sprawy. Ponadto strona pozwana nadmieniła, że ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji wynika, że stan zdrowia powoda jest obecnie ustabilizowany i nie jest on ograniczony w stosunku do osób zdrowych.

W piśmie procesowym z dnia 27 stycznia 2014 r. (k. 132) powód wskazał, że zgodnie z poglądami panującymi w orzecznictwie sądowym procentowe wskazanie uszczerbku na zdrowiu przez biegłego jest wyłącznie elementem pomocniczym przy określaniu wysokości zadośćuczynienia, która winna zostać określona przy uwzględnieniu okoliczności danej sprawy. Decydujące dla określenia wielkości rekompensującej krzywdę są indywidualne następstwa wypadku, w kontekście ich wpływu na jakość życia pokrzywdzonego.

Na rozprawie w dniu 4 czerwca 2014 r. (k. 146-147) powód podtrzymał żądanie pozwu w całości. Wskazał, że sprawy o odszkodowanie to sprawy o charakterze ocennym i przy ustaleniu kwoty zadośćuczynienia należy wziąć pod uwagę takie okoliczności jak wiek poszkodowanego, stopień cierpień psychicznych i fizycznych, jak i ich intensywność oraz czas trwania, nieodwracalność następstw, stopień uszkodzeń ciała i określenie czy są one odwracalne czy nieodwracalne. Powód do tej pory przeszedł dwie operacje plastyczne oraz oczekuje na kolejne dwie. Mają one zmniejszyć blizny na twarzy. Nadto podkreślił, że sam biegły wskazał, iż powód przez 2 lata zmagał się z niedrożnością kanalika łzowego odczuwając znaczny dyskomfort w życiu. Są to okoliczności indywidualne, ciężkie do oceny przez biegłych. W odniesieniu do wysokości żądania wskazał, że nie jest ona nadmierna, lecz utrzymana w granicach rozsądku i przedstawiająca odczuwalną ekonomicznie wartość.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 sierpnia 2011 r. powód J. G. (1) uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, do którego doszło w G. na odcinku autostrady (...). Sprawca szkody, kierujący pojazdem marki V. (...) nr rej. (...) D. B. zasnął za kierownicą wskutek czego gwałtownie skręcił w prawo, w wyniku czego uderzył w barierę energochłonną, a następnie w przydrożną skarpe doprowadzając do dachowania pojazdu, którego pasażerem był m. in. powód J. G. (1). J. G. (1) jechał ze swoim bratem samochodem ojca, który był prowadzony przez ich kolegę D. B..

W chwili wypadku posiadacz pojazdu V. (...) nr rej. (...) posiadał polisę ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) S. A. o nr (...) w związku z czym odpowiedzialność za skutki przedmiotowego zdarzenia przyjęła na siebie strona pozwana. Pojazd był własnością ojca powoda M. G..

Dowód: przesłuchanie powoda J. G. (1) k. 88; zeznania świadków: S. G. i M. G., k. 87 – 88; potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego w akta szkodowych nr (...); dokumentacja fotograficzna k. 14 – 17.

Przeciwko kierującemu przedmiotowym pojazdem D. B. prowadzone było postępowanie karne o czyn z art. 177 § 1 k.k., które zostało zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 20 grudnia 2013 r., wydanym w sprawie sygn. akt III K 1506/11. Wyrokiem tym D. B. został uznany za winnego zarzucanego mu czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. polegającego na tym, że w dniu 25 sierpnia 2011 r. w G. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowych, w ten sposób, że jadąc samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) autostradą (...) od strony W. w kierunku K., na wysokości zjazdów w ul. (...) zasnął, wskutek czego gwałtownie skręcił w prawo uderzając w barierę energochłonną, po czym uderzył w przydrożną skarpe doprowadzając do wywrócenia pojazdu na dach, w wyniku czego pasażer samochodu T. G. doznał obrażeń w postaci urazu wielonarządowego, obrzęku uogólnionego mózgu, licznych ognisk stłuczenia (...), krwiaka przymózgowego prawego płata przczołowego i lewego płata skroniowego, rozedmy śródczaszkowej, krwotoku do zatok obocznych nosa, złamania kości sitowej klinowej prawej i prawego oczodołu i zatok czołowych, stłuczenia płuca lewego z krwiakiem lewej opłucnowej i śladową odmą, licznych otarć skóry całej powierzchni ciała, złamania końca barkowego obojczyka z przemieszczeniem, porażenia strun głosowych, które to obrażenia stanowiły chorobę realnie zagrażającą życiu, zaś pasażer samochodu J. G. (1) doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, licznych ran twarzy, złamania zatoki szczękowej prawej, uszkodzenia i pourazowej niedrożności dróg łzowych oka prawego, które to obrażenia naruszyły czynność

narządu ciała J. G. (1) na okres przekraczający 7 dni (6-8 tygodni), a pasażerowie samochodu J. K. i A. T. doznali obrażeń naruszających czynność narządu ciała na okres do 7 dni

Dowód: wyrok SR w Gliwicach w sprawie III K 1506/11 w aktach szkodowych nr (...).

Pierwszej pomocy udzielono poszkodowanemu powodowi J. G. (1) na miejscu zdarzenia. Następnie został on przewieziony karetką pogotowia do 106 Szpitala (...) w G., gdzie po przeprowadzeniu badań zdiagnozowano u powoda uraz głowy ze wstrząśnieniem mózgu, liczne rany twarzy, złamanie zatoki szczękowej prawej i uszkodzenie kanalika łzowego oka prawego. W szpitalu tym powód był diagnozowany i leczony najpierw na Izbie Przyjęć, a następnie na Oddziale (...) Ogólnej. Z uwagi na rozległe rany cięte twarzy, ze szczególnym uwzględnieniem okolic oczu, powodowi założono szwy. W szpitalu powód był leczony farmakologicznie. Przeprowadzono u powoda badanie tomografem komputerowym głowy, badanie rtg klatki piersiowej i płuc, kręgosłupa szyjnego, miednicy i biodra, czaszki, usg brzucha, jak również konsultacje: neurologiczną, okulistyczną oraz psychologiczną. Po 4 dniach powód został wypisany ze szpitala z zaleceniami oszczędnego trybu życia oraz kontroli w poradni chirurgicznej i okulistycznej celem zdjęcia szwów.

Dowód: karta informacyjna z dnia 25.08.2011 r. k. 42 – 43; wyniki badań laboratoryjnych z 25.08.2011 r. k. 41; wywiad do planowania opieki pielęgniarki k. 40; badania podmiotowe chirurgii ogólnej k. 39; karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 38; historia choroby k. 36 – 37; przesłuchanie powoda J. G. (1) k. 88; zeznania świadków: S. G. i M. G., k. 87 – 88.

Po opuszczeniu 106 Szpitala (...) w G. powód, z uwagi na doznane obrażenia, otrzymał zwolnienie od zajęć szkolnych i odbywanych praktyk i zgodnie z zaleceniami kontynuował leczenie w poradni okulistycznej. Z uwagi na niedrożny kanalik łzowy oka prawego został on zakwalifikowany do intubacji wstecznej i rekonstrukcji okrężnej kanalika oka prawego. Miesiąc po wypadku wykonano poszkodowanemu zabieg udroźnienia dróg łzowych oka prawego. Po wykonanym zabiegu powód musiał nosić w oku rurkę intubacyjną przez okres 6 - 9 miesięcy, która powodowała znaczny dyskomfort, jak również przyjmował specjalne środki farmakologiczne. Dopiero w kwietniu 2012 r. powodowi usunięto rurki intubacyjne. Po kolejnej wizycie wykryto u powoda bliznowca kanalika dolnego w związku z czym został on zakwalifikowany do reoperacji. Następny zabieg operacyjny przeprowadzono na oku powoda w dniu 22 czerwca 2012 r. Powód przez cały ten okres zmagał się z negatywnymi i bardzo nieprzyjemnymi następstwami przedmiotowego wypadku. Po zabiegu powód po raz kolejny zmagał się z dolegliwościami bólowymi, jak również po raz kolejny zmuszony był do noszenia rurek intubacyjnych przez okres od 6 - 9 miesięcy. Podczas kolejnej wizyty kontrolnej, pomimo przeprowadzonej reoperacji bliznowca kanalika dolnego, wykazano, że rokowania odnośnie podjęcia właściwej funkcji układu łzowego są niepewne. W styczniu 2013 r. wykonano powodowi zabieg laserowej likwidacji blizny przy oku. Powód ma jeszcze bliznę na powiece i dwie blizny pod okiem, które chciałby zlikwidować.

Dowód: zaświadczenie lekarskie z dnia 05.09.2011 r. k. 35; historia choroby z (...) k. 18, 23-24, 26-29, 34; rachunek nr (...) z 23.09.2011 r. oraz nr (...) z 06.09.2011 r. k. 33; faktura VAT z 26.09.2011 r. k. 31; rachunek nr (...) k. 30; faktura VAT z 12.04.2012 r. k. 25 rachunek nr (...) z 17.05.2012 r. k. 22; rachunek nr (...) z 20.06.2012 r. k. 21; faktura VAT z 22.06.2012 r. k. 20; karta informacyjna z 22.06.2012 r. k. 19; karta informacyjna z 23.09.2011 r. k. 32, karta informacyjna z 19.01.2013 r. k. 78, przesłuchanie powoda J. G. (1) k. 88; zeznania świadków: S. G. i M. G., k. 87 – 88;

Przed wypadkiem z 25 sierpnia 2011 r. powód J. G. (1) był zdrowym, młodym mężczyzną.

Po wypadku życie powoda się odmieniło. Powód w chwili wypadku zakleszczył się w samochodzie i musiał być wyjmowany z samochodu przez straż pożarną. Bezpośrednio po wypadku powód odczuwał dolegliwości bólowe twarzy i kręgosłupa. Po wypadku opiekowała się nim mama.

Po wypadku powód stał się bardziej nerwowy, wybuchowy. Dyskomfortem dla powoda była konieczność noszenia rurki intubacyjnej po zabiegach chirurgicznych oka. Rurkę tą powód nosił przez okres 6 do 7 miesięcy w celu umożliwienia prawidłowego zrośnięcia się kanaliku łzowego. Powód przechodził dwa zabiegi operacyjne oka.

W chwili obecnej powód posiada szpecące blizny na twarzy, które chciałby usunąć. Pomimo, że posiada prawo jazdy nie jeździ już sam samochodem, lecz z osobą towarzyszącą.

Powód pobierał naukę w szkole zawodowej o profilu mechanik samochodowy. Po wypadku nie uczęszczał do szkoły i na praktyki przez dwa miesiące, jednakże później zakończył w niej edukację. Później podjął naukę w liceum wieczorowym, lecz jej nie ukończył.

Dowód: oświadczenie powoda o stanie zdrowia przed wypadkiem k. 13; przesłuchanie powoda J. G. (1) k. 88; zeznania świadków: S. G. i M. G. k. 87 – 88.

W wyniku wypadku komunikacyjnego z 25 sierpnia 2011 r. powód J. G. (1) doznał urazu głowy, wstrząśnienia mózgu, licznych ran twarzy, złamania prawej zatoki szczękowej oraz uszkodzenia wolnego kanalika łzowego prawego oka. Obrażenia odniesione w przedmiotowym wypadku z dnia 25 sierpnia 2011 r. spowodowały u powoda trwałe uszczerbek na zdrowiu na poziomie 7 %. Na wysokość określonego trwałego uszczerbku na zdrowiułożył się 6 % uszczerbek w związku z licznymi ranami twarzy oraz 1% w związku ze złamaniem prawej zatoki szczękowej. Odniesione przez powoda rany na twarzy oraz złamanie zatoki szczękowej wiązały się z dolegliwościami bólowymi trwającymi, według oświadczenia powoda, około 10 dni. Natomiast po zabiegu plastyki blizn na twarzy powód nie odczuwał dolegliwości bólowych. Same blizny na twarzy powoda mają charakter utrwalony, mogą one jednak ulec zmniejszeniu po planowanych zabiegach operacyjnych. Z przyczyn neurologicznych nie należy spodziewać się w przyszłości niekorzystnych konsekwencji doznanego urazu. Nie stwierdzono u powoda objawów ubytkowych w zakresie układu nerwowego, a powód nie wymagał leczenia neurologicznego.

Dowód: opinia biegłego neurologa H. M. wraz z opinią uzupełniającą, k. 99 – 100 i 127.

W zakresie okulistycznym w wyniku wypadku komunikacyjnego z 25 sierpnia 2011 r. powód J. G. (1) doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu na poziomie 5% na skutek licznych ran ciętych twarzy obejmujących powiekę dolną oka prawego, w wyniku czego wystąpiła niedrożność kanalika łzowego dolnego wymagająca naprawczej, kilkukrotnej, interwencji chirurgicznej.

W chwili obecnej uzyskano dobry efekt funkcjonalny po zabiegach chirurgicznych. Oko powoda nie łzawi, ale nie można przewidzieć dalszych konsekwencji, na razie kanalik spełnia swoją funkcję. U powoda prawidłowo funkcjonuje kanalik górny w tym oku dlatego długotrwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 5%. Poza dysfunkcją kanalika łzowego trwającą około 2 lat po zdarzeniu, stan czynności funkcjonalnej narządu wzroku jest prawidłowy.

Dowód: opinia biegłej z zakresu okulistyki E. G. wraz z opinią uzupełniającą k. 119 i 138.

Powód pismem z dnia 9 grudnia 2011 r. skierowanym do strony pozwanej (...) S. A. wystąpił o zapłatę kwoty 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia w związku z obrażeniami ciała doznanymi w wyniku wypadku z dnia 25 sierpnia 2011 r. Pismem z dnia 27 stycznia 2012 r. strona pozwana przyznała powodowi kwotę 15.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. W dniu 12 marca 2012 r. powód odwołał się od decyzji ubezpieczyciela domagając się zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 40.000 zł. W piśmie z dnia 4 lipca 2012 r. strona pozwana przyznała powodowi zadośćuczynienie w kwocie 20.000 zł.

Łącznie pozwany otrzymał od strony pozwanej kwotę 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwotę 5.558,10 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z leczeniem.

Dowód: zgłoszenie szkody z 09.12.2011 r. k. 47 - 48, pismo (...) S. A. z 27.01.2012 r. k. 46; odwołanie z 12.03.2012 r. k. 45; pismo (...) z 04.07.2012 r. k. 44 oraz w aktach szkodowych nr (...).

W tym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powództwo J. G. (2) zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części tj. co do kwoty 8.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, natomiast w pozostałym zakresie należało je oddalić.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez powoda w postaci: dokumentacji z leczenia w 106 Szpitalu (...) w G., zaświadczeń lekarskich, dokumentacji z leczenia okulistycznego, historii choroby powoda, pism strony pozwanej i pełnomocnika powoda, a ponadto na dokumentach znajdujących się w aktach szkody, które to dokumenty były bezsporne pomiędzy stronami. Podstawą ustaleń faktycznych były także opinie biegłych sądowych z zakresu okulistyki i neurologii, do których pełnomocnik powoda wnosił zastrzeżenia, które zostały wyjaśnione w niekwestionowanych później przez żadną ze stron opiniach uzupełniających. Nadto Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przesłuchanie powoda i zeznania świadków, przy czym zeznania te Sąd, co do zasady uznał w całości za wiarygodne, w szczególności w kwestii opisu zdarzenia i przebiegu leczenia, dolegliwości bólowych i cierpień, jakich powód doznał w następstwie odniesionych obrażeń na skutek wypadku. Odnośnie dolegliwości bólowych należy mieć na względzie to, że ból jest indywidualnie odczuwany przez każdego człowieka i stopień jego nasilenia mógł zostać ustalony jedynie na podstawie przesłuchania powoda co pozwoliło w sposób przybliżony określić okres ich występowania oraz intensywność.

Należy zwrócić uwagę również na to, że stan faktyczny w sprawie miał charakter bezsporny co do faktu zaistnienia zdarzenia drogowego, w wyniku którego powód odniósł obrażenia oraz charakteru i zakresu tych obrażeń. Strona pozwana kwestionowała wysokość żądanego przez powoda dalszego zadośćuczynienia.

W niniejszej sprawie odpowiedzialność strony pozwanej (...) S.A. w W. opiera się na art. 822 k.c. w związku z art. 436 § 1 k.c., 444 § 1 k.c., 445 k.c. oraz przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.03.124.1152 ze zm.).

Zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch pojazdu ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W niniejszej sprawie bezsporne pozostaje, że posiadacz pojazdu M. G., którego ruchem została w dniu 25 sierpnia 2011 r. wyrządzona powodowi krzywda posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej, a szkoda jaką poniósł powód powstała w związku z ruchem tego pojazdu.

Strona pozwana wypłaciła powodowi łącznie kwotę 20.000 zł z tytułu zadośćuczynienia.

Sąd uznał w niniejszej sprawie, że przyznane powodowi przez stronę pozwaną zadośćuczynienie w kwocie 20.000 zł nie jest wystarczające w stosunku do krzywdy jakiej doznał powód w związku z wypadkiem z dnia 25.08.2011 r.

Przepis art. 444 k.c. stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Rozstrój zdrowia polega na wywołaniu dysfunkcji organizmu człowieka przez doprowadzenie do zakłócenia funkcjonowania jego poszczególnych układów i systemów. Wstrząs psychiczny doznany w skutek określonego zdarzenia może być źródłem rozstroju zdrowia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1969 r., II CR 114/69, wyrok Sądu Administracyjnego w P. z dnia 9 lipca 2003 r., I Ca 396/03).

Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszelkie niezbędne i celowe wydatki. W szczególności będą to koszty leczenia.

Dodatkowo zauważyć należy, iż wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętej stopie życiowej społeczeństwa, z tym zastrzeżeniem, że nie powinna ona być symboliczna (por. uzasadnienie wyr. Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005r., sygn. akt I CK 7/05, LEX 153254, uzasadnienie wyr. Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt II CKN 427/00, LEX 52766 oraz uzasadnienie wyr. Sądu Najwyższego z 24 czerwca 1965r., I Pr 203/65, OSPiKA 1966 nr 4, poz. 92).

Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy (por. uzasadnienie wyr. Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., sygn. akt II CKN 505/00, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r. V CSK 245/07, LEX nr 369691, Biul. SN 2008/4/11, OSNC-ZD 2008/4/95), w tym: charakter doznanych obrażeń w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, licznych ran twarzy, złamania zatoki szczękowej, uszkodzenia kanalik łzowego, a także niedogodności związanych z zabiegami operacyjnymi oka prawego powoda i utrwalonymi na jego twarzy bliznami i odczuwanym w związku z tym przez powoda dyskomfortem psychicznym. Nie ulega wątpliwości w świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym zwłaszcza opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii powołanego w sprawie, iż obrażenia doznane przez powoda w wyniku wypadku spowodowały u powoda trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 7 %. Na wysokość określonego trwałego uszczerbku na zdrowiułożył się 6% uszczerbek w związku z licznymi ranami twarzy oraz 1% w związku ze złamaniem prawej zatoki szczękowej. Nadto, biegła z zakresu okulistyki ustaliła u powoda w związku z doznany urazem dolnego kanalik łzowego oka prawego trwałe uszczerbek na zdrowiu na poziomie 5%.

W związku z przeprowadzonym postępowaniem szkodowym strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz zryczałtowane koszty leczenia w kwocie 5.558,10 zł co dało łącznie kwotę 25.558,10 zł.

Jak wyżej wskazano wysokość zadośćuczynienia pieniężnego powinna uwzględniać aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa, kraju, w którym mieszka poszkodowany. Najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienie.

Powód żądał zasądzenia od strony pozwanej dalszej kwoty 16.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

Uwzględniając, iż strona pozwana przyznała powodowi dotychczas kwotę 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, Sąd przyznał powodowi dalsze zadośćuczynienie w kwocie 8.000,00 zł. Łączna zatem kwota zadośćuczynienia w wysokości 28.000,00 zł jest adekwatna do krzywdy, jakiej powód doznał w wyniku uszczerbku na zdrowiu spowodowanego zdarzeniem drogowym z dnia 25 sierpnia 2011 r.

Zdaniem Sądu jest to kwota wyważona, utrzymana w rozsądnych granicach umożliwiających powodowi złagodzenie zaistniałych skutków wypadku przy uwzględnieniu żądanej przez powoda kwoty zadośćuczynienia w postępowaniu szkodowym w wysokości 30.000,00 zł.

Orzeczenie o odsetkach uzasadnia przepis art. 481 § 1 k.c. Stanowi on, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wysokość

odsetek reguluje przepis art. 481 § 2 k.c., który stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Dodatkowo przepis art. 482 § 1 k.c. stanowi, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Poza tym przepis art. 14 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Wedle ustępu 2 wyżej wskazanego artykułu w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

W przedmiotowej sprawie Sąd zasądził odsetki od kwoty zadośćuczynienia 8.000 zł od dnia 21 stycznia 2013 roku tj. niewątpliwie od daty przypadającej po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody, ale też od daty wniesienia pozwu, zgodnie z żądaniem strony powodowej.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania uzasadnia treść art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego uwzględnienia roszczeń koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone, bowiem powód wygrał postępowanie w 50 %.

Natomiast § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163 poz. 1349 z późn. zm.) stanowi, iż stawki minimalne przy wartości przedmiotu sporu powyżej 10.000,00 zł do 50.000,00 zł wynosi 2.400,00 zł.

Na koszty procesu poniesione przez powoda składała się kwota 2.400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, 34 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictw kwota 800 zł tytułem opłaty sądowej, kwota 500 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego. Całkowite koszty procesu jakie poniósł powód to kwota 3.734 zł. 50 % tej kwoty to 1.867 zł. Koszty jakie poniosła strona pozwana to kwota 2.417 zł (wynagrodzenie pełnomocnika i opłata skarbową). 50 % tej kwoty (bo w takim zakresie strona pozwana wygrała to postępowanie) to 1.208,50 zł. Wobec faktu, że powód wygrał postępowanie w 50 %, zasadnym było zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej kwoty 658,50 zł (1.867 zł – 1208,50 zł).

Ponadto na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 05.167.1398 ze zm.) stanowiącym, że kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W związku z powyższym nakazano ściągnąć od powoda jako przegrywającego w 50 % na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Nysie) kwotę 251,99 zł, a od strony pozwanej jako również przegrywającej sprawę w 50 % kwotę 252,00 zł tytułem kosztów wynagrodzenia biegłych (po 50 % z kwoty 503,99 zł) poniesionych przez Skarb Państwa.